

UPRavno SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

IN

SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Liljana Polanec kot predsednica ter mag. Darinka Dekleva Marguč in mag. Damjan Gantar kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Klavdije Škrlec kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: ODVETNIŠKA ZBORNICA SLOVENIJE, ki jo zastopa predsednik mag. Roman Završek, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo po sklepu Vlade št. 02003/21/2018/4 z dne 15. 11. 2018 zastopa Državno odvetništvo, Ljubljana,

zaradi soglasja k dvigu vrednosti odvetniške točke,

o **tožbi**, z naknadnima dopolnitvama, zoper akt Ministrstva za pravosodje, št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016, v ponovljenem postopku po sklepu Vrhovnega sodišča RS, št. I Up 223/2017 z dne 12. 9. 2018,

na seji 30. januarja 2019

ODLOČILO:

- I. Dovolj se sprememba tožbe.
- II. Tožbi se ugodi tako, da se izpodbijani akt Ministrstva za pravosodje, št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016, odpravi in zadeva vrne istemu organu v ponovni

postopek.

- III. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v višini 15,00 EUR v roku 15 dni od vročitve te sodbe in sklepa, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijaním aktom tedanjí minister za pravosodje sporoča predsedniku Odvetniške zbornice Slovenije (v nadaljevanju tožnica oziroma OZS), v odgovor na seznanitev s sklepom Upravnega odbora Odvetniške zbornice Slovenije glede zvišanja vrednosti odvetniške točke na 0,610 EUR po 13. členu Odvetniške tarife (Uradni list RS, št. 2/2015), da ne more podati soglasja k predlogu povišanja odvetniške točke, saj merila iz 13. člena Odvetniške tarife ne pomenijo avtomatičnega zvišanja vrednosti odvetniške točke ob več kot 10 % rasti življenjskih potrebščin oziroma več kot 10 % rasti plač sodnikov, pač pa je sprememba vrednosti točke v navedenih primerih zgolj možna, kar upošteva minister pri odločanju o soglasju k sklepu Upravnega odbora na podlagi 4. odstavka 13. člena Odvetniške tarife. Dodatno v tej zvezi navaja, da je bilo s strani tožnice na preteklih sestankih z ministrstvom napovedano, da tožnica v sodelovanju s Pravno fakulteto Univerze v Ljubljani pripravlja celovit osnutek prenovljenega zakona s področja odvetništva, ki naj bi bil že v začetku tekočega leta predložen ministru na vpogled. Ker je vprašanje vrednotenja odvetniških storitev nedvomno pomembno, bo oblikovanje sprememb in dopolnitev Zakona o odvetništvu priložnost za ponovno preučitev ustreznosti višine odvetniške točke.
2. V tožbi tožnica ob sklicevanju na določila 4. odstavka 13. člena Odvetniške tarife¹ (v nadaljevanju OT) in 19. člena² Zakona o odvetništvu (v nadaljevanju ZOdv) v povezavi s 1. odstavkom Statuta OZS, po katerem zastopa odvetnike, uveljavlja tožbene ugovore nepravilne uporabe materialnega prava, konkretno 3. in 4. odstavka 13. člena OT, zmotne ugotovitve dejanskega stanja glede obstoja pogojev iz 2. odstavka 13. člena OT in absolutne bistvene kršitve pravil postopka po 7. točki 2. odstavka 237. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP). Navaja, da gre pri izpodbijanem aktu za upravni akt, z odločitvijo o predlogu tožnice za podajo soglasja ministra k spremembi vrednosti odvetniške točke na podlagi 4. odstavka 13. člena OT, ker je po določbi 5. odstavka 17. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1) v upravnem sporu tožena stranka država, zastopana po upravnem organu, ki je izdal izpodbijani upravni akt. Če pa bi sodišče štelo, da ne gre za upravni akt, temveč za akt politične diskrecije

1 Četrty odstavek 13. člena OT določa: "K sklepu upravnega odbora daje, upošteva je merila iz drugega odstavka tega člena, soglasje minister, pristojen za pravosodje".

2 Določilo 19. člena ZOdv določa: "Odvetniško tarifo sprejema Odvetniška zbornica Slovenije po predhodnem soglasju ministra, pristojnega za pravosodje".

iz 3. člena ZUS-1, pa tožbo utemeljuje na podlagi 1. odstavka 4. člena ZUS-1, češ da izpodbijani akt tožene stranke predstavlja nesorazmeren poseg v neodvisnost in samostojnost odvetništva s strani izvršilne veje oblasti, ki posega v ustavno zavarovani položaj tožnice in njenega članstva iz 1. odstavka 137. člena Ustave RS (v nadaljevanju URS) z izpodbijano arbitrarno in samovoljno odločitvijo, kar hkrati predstavlja kršitev načela pravne države iz 2. člena URS, češ da pravica do poštenega plačila za opravljeno delo ne more biti odvisna od dobre volje nosilca izvršilne oblasti, temveč mora temeljiti na objektivnih pogojih, ki jih določa predpis. V zvezi z navedbo, da tožena stranka soglasja zaenkrat še ne more podati, tožnica očita tudi kršitev načela zakonitosti iz 4. odstavka 153. člena URS, po katerem morajo posamični akti in dejanja državnih organov temeljiti na zakonu ali na podzakonskem predpisu, za kar meni, da za izpodbijani akt ni mogoče trditi.

3. V tožbenem zahtevku tožnica predlaga, naj sodišče odloči v sporu polne jurisdikcije in izpodbijani akt spremeni tako, da se glasi: *“Minister za pravosodje poda soglasje k sklepu Upravnega odbora Odvetniške zbornice Slovenije z dne 8. 12. 2015, s katerim se vrednost odvetniške točke zviša na 0,610 EUR“, oziroma podredno: “Izpodbijani akt ministra za pravosodje št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016 se odpravi in zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek in odločanje. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške tega postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva izdaje prvostopne sodne odločbe dalje do plačila, v 15 dneh“.*
4. Tožnica v nadaljnjih pripravljalnih vlogah z dne 30. 3. 2016, 25. 1. 2017, 7. 3. 2017, 20. 4. 2017, 30. 5. 2017, 30. 6. 2017, 13. 7. 2017 in nadzorstveni pritožbi z dne 21. 8. 2017 (z dvema prilogama - preračunom stopnje inflacije za obdobje od začetka junija 2003 do konca januarja 2016 in od začetka junija 2003 do konca julija 2017), podrobneje utemeljuje tožbene navedbe in izpostavlja določbo 21. člena OT, po kateri je potrebno kot datum zadnjega povišanja vrednosti odvetniške točke upoštevati datum 24. 6. 2003 ter od tega datuma dalje upoštevati ali rast plač sodnikov ali tudi rast življenjskih potrebščin, ki je v tem obdobju znašala 29,7 %, kar je trikrat več, kot znaša nujni pogoj iz 2. odstavka 13. člena OT, glede na dejstvo, da ostaja vrednost odvetniške točke v višini 0,459 EUR nespremenjena že vse od meseca junija 2003, medtem ko je v navedenem obdobju do decembra 2016 inflacija znašala skoraj 30 %. Zato meni, da ne vzdržijo resne presoje navedbe tožene stranke za zavrnitev soglasja v smislu pripravljanja nove zakonodaje na področju odvetništva, češ da se njeni očitki nanašajo na kršitev pravic, ki jih določa že sedanji zakonodajni okvir, ob nespremenjeni vrednosti odvetniške točke v zadnjih 15-ih letih in zvišanju življenjskih stroškov v istem obdobju, kar šteje za resen razlog za skrb države z vidika zmožnosti zagotavljanja kakovostnega, učinkovitega in strokovnega varstva pravic in interesov pravnih subjektov v sodnih in drugih postopkih ter neodvisnosti odvetništva kot enega od nosilnih stebrov pravilnega delovanja pravosodnega sistema. Posledično bi vse navedeno

lahko pripeljalo do situacije, v kateri bi se vse več odvetnikov odločalo za sklepanje pisnih dogovorov s strankami po 2. odstavku 17. člena ZOdv o višjem plačilu odvetniških storitev, kot po OT, kar bi podražilo odvetniške storitve ter zmanjšalo njihovo dostopnost za stranke in s tem zmanjšalo pravno varnost. Zato naj bi se zaradi nerealne vrednosti odvetniške točke izničil namen določanja vrednosti odvetniških storitev v OT, ki je bila sprejeta s konsenzom izvršilne veje oblasti. Vedno več strank bi moralo, kljub uspehu v sodnem postopku, samih kriti razliko med obračunom odvetniških stroškov na podlagi OT, ki jih prizna sodišče, ter stroški na podlagi dogovora o plačilu odvetniških storitev, kar naj bi prizadelo zlasti ekonomsko šibkejše stranke. Toženi stranki še očita, da so z njenim ravnanjem zaradi podcenjene vrednosti odvetniške točke stranke postavljene v negotov položaj glede cene odvetniških storitev in s tem tudi dostopnosti do sodnega varstva. Če bi bila vrednost odvetniške točke usklajena z rastjo življenjskih stroškov, bi po mnenju tožnice ostalo sklepanje individualnih dogovorov o plačilu odvetniških storitev po 2. odstavku 17. člena ZOdv zgolj izjema, ne pa pravilo. Glede sklicevanja tožene stranke na etična pravila odvetniškega poklica se tožnica sicer strinja, da so odvetniki pri svojem delu dolžni upoštevati pravila etičnega kodeksa, po katerem je zaupanje stranke osnovno vodilo skladno s 43. členom Kodeksa odvetniške poklicne etike, vendar dodatno pri tem še pojasnjuje, da so cene odvetniških storitev zaradi inflacijskih učinkov za skoraj tretjino nižje kot leta 2003, medtem ko so se plače v pravosodju od leta 2005 do 2016 dvignile za približno 24 %, zato bi bilo nerealno pričakovanje strank, da bi jih odvetnik kot pravni strokovnjak v sodnih postopkih zastopal po cenah izpred skoraj 15-ih let. Dodatno še navaja, da zanjo ni sporen način ureditve postopka spreminjanja vrednosti odvetniške točke po OT, vendar meni, da gre za sporen postopek z ustavnopravnega vidika položaja odvetništva, zaradi načina izvrševanja nadzorne funkcije države, glede na interpretacijo 13. člena OT s strani tožene stranke, češ da le-ta dopušča vsebinsko samovoljo in arbitrarnost države pri določanju vrednosti odvetniške točke ter v tej zvezi poudarja kot posebej pomembno razliko med ustavnostjo in dnevnopolitično oportunistjo, tudi v primeru cen odvetniških storitev. Posebej opozarja na posledice domnevnega odlašanja z odločitvijo v predmetnem upravnem sporu, češ da ji je s tem kršena pravica do sojenja v razumnem roku in do učinkovitega pravnega sredstva po 23. in 25. členu URS ter 6. in 13. členu Evropske konvencije o človekovih pravicah (v nadaljevanju EKČP), medtem ko naj bi odvetnikom kot članom tožeče stranke nastajala premoženjska škoda, češ da obstoječe stanje nasprotuje načelu pravne in socialne države, poleg tega pa neupravičeno posega v samostojnost in neodvisnost odvetništva iz 137. člena URS ter v svobodno gospodarsko pobudo po 74. členu URS. V tej zvezi se izrecno sklicuje na

Ekonomsko študijo in oceno finančnih posledic predloga Zakona o odvetništvu Pravne fakultete Univerze v Mariboru iz meseca maja 2017, za katero navaja, da je bila le-ta že predstavljena tako tožeči kot tudi toženi stranki, in naj bi bila kmalu predstavljena tudi širši javnosti³.

5. Tožena stranka v odgovoru na tožbo z dne 8. 3. 2016 in nadaljnjih pripravljanih vlogah z dne 13. 2. 2017, 22. 3. 2017, 10. 5. 2017, 22. 6. 2017 in 5. 7. 2017 sodišču predlaga, naj tožbo zavrže, oziroma naj jo zavrne kot neutemeljeno, ker meni, da v konkretnem primeru niso podani elementi upravno-pravnega razmerja, saj s tožbo izpodbijani dopis št. 007/757/2012/58 z dne 11. 1. 2016 ni upravni akt iz 2. člena ZUS-1, ki bi se lahko izpodbijal v upravnem sporu, češ da je šlo v konkretnem primeru za postopek usklajevanja vsebine podzakonskega splošnega predpisa, veljavne OT, ki jo je skupščina OZS sprejela 23. 9. 2014 (OT, Uradni list RS, št. 2/2015), h kateri je tožena stranka podala predpisano soglasje dne 28. 7. 2014. Ker je vrednost točke nujni sestavni del OT, po oceni tožene stranke pri podaji soglasja k spremembi vrednosti odvetniške točke ne gre za akt, ki bi bil izpodbojen v upravnem sporu, temveč za postopek usklajevanja predpisa, kar pa ne more biti predmet odločanja v upravnem sporu. Glede subsidiarnega tožbenega predloga za odločanje sodišča na podlagi 1. odstavka 4. člena ZUS-1 o zakonitosti izpodbijanega akta v smislu poseganja v človekove pravice in temeljne svoboščine posameznikov - neimenovanih odvetnikov kot tožničinih članov, pa po mnenju tožene stranke tožnici ni mogoče priznati aktivne legitimacije, glede na stališče Ustavnega sodišča v odločbi št. U-I-2/15 z dne 3. 12. 2015, da imajo politične stranke, društva, zbornice oziroma združenja pravni interes le za izpodbijanje predpisov, ki neposredno posegajo v njihove pravice, pravne interese ali pravni položaj, medtem ko za pobude, ki jih ti subjekti vlagajo v imenu in zaradi interesov svojih članov, njihov interes ni izkazan. Tožena stranka nasprotuje tudi tožbenemu očitku o zatrjevanem arbitrarnem in samovoljnem posegu v ustavno zavarovani položaj tožnice in njenih članov ob dejstvu, da je veljavno OT kot rezultat pogajanj s toženo stranko z določeno vrednostjo odvetniške točke v višini 0,459 EUR tožnica sama pripravila in ga predložila v soglasje toženi stranki, ki ga je le-ta tudi podala, zato ni šlo za nikakršen arbitrarni oziroma samovoljni poseg tožene stranke. Ob upoštevanju izpostavljenih stališč Ustavnega sodišča glede narave odvetniške dejavnosti z vidika 74. člena URS, veljavni zakonodajni pravni okvir glede spreminjanja vrednosti odvetniške točke po oceni tožene stranke ustreza tako kriteriju samostojnosti in neodvisnosti odvetništva, kot tudi potrebi po zunanjem nadzoru pri določanju cen odvetniških storitev, saj predstavljajo pravice tretjih oseb in javna korist ali javni interes kriterije, ki tudi po stališču Ustavnega sodišča dovoljujejo omejevanje gospodarske svobode. S tem v zvezi tožena

3 Tožnica navedene študije, na katero se sklicuje (Ekonomska študija in ocena finančnih posledic predloga Zakona o odvetništvu, Pravna fakulteta Univerze v Mariboru, maj 2017) svoji vlogi ni priložila, niti je ni predložila kasneje, vse do izdaje predmetne sodne in sklepa v obravnavani sporni zadevi, ki se vodi pod št. I U 2088/2018.

stranka vztraja pri svojem razumevanju 2. odstavka 13. člena OT, po katerem je sprememba vrednosti točke sicer možna v primeru, ko rast življenjskih potrebščin ali rast plač sodnikov od uveljavitve zadnjega zvišanja preseže 10 %, kar pa ne pomeni avtomatičnega zvišanja, ampak le to, da je sprememba možna, češ da 4. odstavek 13. člena OT ne pomeni zgolj protokolarnega pooblastila ministru, temveč gre za politično diskrecijo oziroma vsebinsko pooblastilo za odločanje po prostem preudarku, ob upoštevanju javnega interesa, ki vključuje tudi ekonomski vidik finančne situacije v državi, kot enega izmed pomembnejših dejavnikov pri odločanju v postopku izdaje soglasja ministra k OT, oziroma k spremembi OT glede vrednosti točke iz 1. odstavka 13. člena. Tožena stranka izrecno nasprotuje tudi tožbenemu predlogu, da naj sodišče odloči v sporu polne jurisdikcije in samo spremeni izpodbijani akt na način, kot da minister podaja soglasje k povišanju vrednosti odvetniške točke, češ da je to v nasprotju z ustavnim načelom delitve oblasti iz 2. stavka 2. odstavka 3. člena URS in načelu odgovornosti ministrov za delovanje ministrstev iz 1. odstavka 114. člena URS ter zahtevi po skladnosti pravnih aktov iz 1. in 3. odstavku 153. člena URS, saj bi s tako odločitvijo izvršilna veja oblasti izgubila pristojnost oziroma kakršnokoli izvršilno pravodajno oblast za podajo soglasja k spremembi OT glede vrednosti odvetniške točke, ki bi tako prešla na sodno vejo oblasti, s čimer bi se porušil sistem zavor in ravnovesij med posameznimi vejami oblasti v Republiki Sloveniji. Tožena stranka zato sodišču predlaga, da naj tožbo kot nedopustno zavrže, oziroma kot neutemeljeno zavrne.

6. Sodišče je v obravnavani zadevi že odločalo in je tožbo zavrglo s sklepom št. I U 161/2016-31 z dne 23. 8. 2017 na podlagi ocene, da v obravnavanem primeru izpodbijani akt temelji na politični diskreciji, podeljeni z zakonskim pooblastilom (3. člen ZUS-I in 19. člen ZOdv v povezavi s 4. odstavkom 13. člena OT), vendar je navedeni sklep Vrhovno sodišče po pritožbi tožeče stranke razveljavilo s sklepom št. I Up 223/2017 z dne 12. 9. 2018 in zadevo vrnilo prvostopnemu sodišču v ponovni postopek.
7. Zatem je tožnica po vročitvi sklepa Vrhovnega sodišča, št. I Up 223/2017 z dne 12. 9. 2018, vložila dopolnitev tožbe z dne 8. 11. 2018, ki jo je naknadno, po pozivu sodišča s sklepom št. I U 2088/2018-43 z dne 14. 11. 2018, še dodatno dopolnila oziroma popravila tako, da jo je uperila zoper toženo stranko Republika Slovenija, ki jo zastopa Ministrstvo za pravosodje, Ljubljana, tožbeni zahtevek pa je modificirala tako, da se glasi: "*Akt ministra za pravosodje št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016 je nezakonit. - Akt ministra za pravosodje, št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016, se spremeni tako, da se glasi: Minister za pravosodje poda soglasje k sklepu Upravnega odbora Odvetniške zbornice Slovenije z dne 8. 12. 2015, s katerim se vrednost odvetniške točke zviša na 0,610 EUR.*", oziroma podredno: "*Akt ministra za pravosodje št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016, se*

odpravi in zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek in odločanje. -Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v roku 15 dni od izdaje sodbe naslovnega sodišča z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 16. dne dalje pa vse do plačila, pod izvršbo."

8. Tožena stranka je sodišču predložila sklep Vlade RS št. 02003/21/2018/4 z dne 15. 11. 2018, da jo v tem upravnem sporu zastopa Državno odvetništvo, Ljubljana, v svojih pripravljalnih vlogah z dne 30. 10. 2018, 19. 12. 2018 in 16. 1. 2018 pa je vztrajala pri svojih dotedanjih navedbah in razlogih, ki jih je še dodatno utemeljevala ter sodišču predlagala, naj izpodbijani akt ministra za pravosodje št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016 odpravi in zadevo vrne toženi stranki v ponovno odločanje.

K točki 1:

9. Sodišče je spremembo tožbe dovolilo iz naslednjih razlogov:
10. Med tekom postopka v obravnavani sporni zadevi je tožnica, po vročitvi sklepa Vrhovnega sodišča št. I Up 223/2017 z dne 12. 9. 2018 in na poziv sodišča v sklepu št. I U 2088/2018-43 z dne 14. 11. 2018, svoj tožbeni zahtevek dne 8. 11. 2018 dopolnila in ga zatem dne 5. 12. 2018 še dodatno popravila oziroma modificirala tako, da se glasi: "*Akt ministra za pravosodje št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016 je nezakonit. - Akt ministra za pravosodje, št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016, se spremeni tako, da se glasi: Minister za pravosodje poda soglasje k sklepu Upravnega odbora Odvetniške zbornice Slovenije z dne 8. 12. 2015, s katerim se vrednost odvetniške točke zviša na 0,610 EUR.*", oziroma podredno: "*Akt ministra za pravosodje št. 007-757/2012/58 z dne 11. 1. 2016, se odpravi in zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek in odločanje. -Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v roku 15 dni od izdaje sodbe naslovnega sodišča z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 16. dne dalje pa vse do plačila, pod izvršbo."*
11. Sodišče je na podlagi 1. odstavka 184. člena Zakona o pravdnem postopku (v nadaljevanju ZPP), po katerem lahko tožeča stranka do konca glavne obravnave spremeni tožbo, in ob upoštevanju 2. odstavka 185. člena ZPP, po katerem se šteje, da je tožena stranka privolila v spremembo tožbe, če se spusti v obravnavanje o glavni stvari po spremenjeni tožbi, ne da bi pred tem nasprotovala spremembi, v konkretnem primeru dovolilo spremembo tožbe, ker se je tožena stranka še po tem, ko sta ji bili vročeni obe navedeni tožničini vlogi za dopolnitev oziroma popravo tožbe, spustila v obravnavanje o glavni stvari s pripravljalnimi

vlogami z dne 4. 12. 2018 in 19. 12. 2018 ter 16. 1. 2019, ne da bi pred tem kakorkoli nasprotovala spremembi tožbe, temveč je tudi sama tožena stranka izrecno predlagala, naj sodišče tožbi ugodi in izpodbijani akt odpravi ter zadevo vrne Ministrstvu za pravosodje v ponovni postopek in odločanje .

K točki 2:

12. Sodišče je v ponovljenem postopku presodilo, da je tožba utemeljena.
13. Predmet spora v obravnavani zadevi je uvodoma navedeni izpodbijani akt (v obliki dopisa), s katerim tedanji minister za pravosodje sporoča predsedniku Odvetniške zbornice Slovenije, v odgovor na seznanitev s sklepom Upravnega odbora Odvetniške zbornice Slovenije glede zvišanja vrednosti odvetniške točke na 0,610 EUR po 13. členu Odvetniške tarife (Uradni list RS, št. 2/2015), da ne more podati soglasja k predlogu povišanja odvetniške točke, saj merila iz 13. člena Odvetniške tarife ne pomenijo avtomatičnega zvišanja vrednosti odvetniške točke ob več kot 10 % rasti življenjskih potrebščin oziroma več kot 10 % rasti plač sodnikov, pač pa je sprememba vrednosti točke v navedenih primerih zgolj možna, kar upošteva minister pri odločanju o soglasju k sklepu Upravnega odbora na podlagi 4. odstavka 13. člena Odvetniške tarife. Izpodbijani akt je za tožnico sporen, ker meni, da bi morala tožena stranka o njeni vlogi odločiti tako, da bi o tem izdala upravni akt z vsemi predpisanimi sestavinami in vlogi tožnice ugoditi, zato je vložila predmetno tožbo v upravnem sporu, ki ji v ponovljenem postopku po sklepu Vrhovnega sodišča št. I Up 223/2017 z dne 12. 9. 2018 tožena stranka, kot izhaja iz njenih pripravljalnih vlog z dne 4. 12. 2018, 19. 12. 2018 in 16. 1. 2019, ne nasprotuje več oziroma celo sama izrecno predlaga, naj sodišče tožbi ugodi in izpodbijani akt odpravi ter zadevo vrne Ministrstvu za pravosodje v ponovni postopek.
14. Sodišče je glede na povedano tožbi ugodilo in uvodoma navedeni izpodbijani akt ministra za pravosodje odpravilo na podlagi 3. točke 1. odstavka 64. člena ZUS-1, ker je že na podlagi tožbe z naknadnimi dopolnitvami, pripravljalnih vlog tožene stranke in izpodbijanega akta očitno, da je potrebno tožbi ugoditi in izpodbijani akt odpraviti (1. alineja 2. odstavka 59. člena ZUS-1) ter zadevo vrniti Ministrstvu za pravosodje v ponovno odločanje, pri katerem bo moralo Ministrstvo za pravosodje v celoti upoštevati stališča Vrhovnega sodišča, izražena v sklepu št. I Up 223/2017 z dne 12. 9. 2018. Zato je sodišče v zadevi odločilo na seji senata in ni na glavni obravnavi zaslišalo zastopnika tožeče stranke in predlaganih prič - članov delovne skupine za odvetniško tarifo pri tožeči stranki, pač pa je odločilo na seji senata in je upoštevalo navedbe strank v pisni obliki. Sodišče torej v tej zadevi ni razpisalo glavne obravnave in ni izvedlo predlaganega dokaza z zaslišanjem zastopnika tožeče stranke in predlaganih prič - članov delovne skupine za odvetniško tarifo pri tožeči stranki, ker je bilo že na podlagi tožbe z naknadnimi

dopolnitvami, pripravljanih vlog tožene stranke in izpodbijanega akta očitno, da je potrebno tožbi ugoditi in izpodbijani akt odpraviti (1. alineja 2. odstavka 59. člena ZUS-1), v upravnem sporu pa ni sodeloval tudi stranski udeleženec z nasprotnim interesom.

K točki 3:

15. Ker je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani upravni akt odpravilo, pripada tožnici skladno s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 pavšalni znesek povračila stroškov upravnega spora v skladu s prvim odstavkom 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu, ki določa, da če je bila zadeva rešena na seji in tožnice ni zastopal pooblaščenec, ki je odvetnik, se ji priznajo stroški v višini 15,00 EUR. Sodišče bo plačano sodno takso vrnilo po uradni dolžnosti (opomba 6.1/c taksne tarife Zakona o sodnih taksah).

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo in sklep ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 30. januar 2019

Predsednica senata
Liljana Polanec, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirikom
Prejela pristojne sodne osebe: